

Písň: 103 (1-3), 635, 623.

1. čtení: Mt 6, 19-34

3. čtení (poslání): Ř 12, 1-2

2. čtení (základ kázání): Mt 6, 19-21

Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde

je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.

Přečtená slova jsou částí Ježíšova kázání na hoře. A to je souhrn pravidel, jaká platí pro Boží království. Jakýsi ideál vztahů, návod zcela správného chování, žádný kompromis. Pochybovači ovšem s oblibou zdůrazňují, že nejsme andělé v nebi, ale lidé na zemi a podobná pravidla jsou tedy pro nás nespílitelná a prakticky nepoužitelná. Proto se jimi ani nezabývají.

Jenže ta slova v Písmu zapsána jsou a poctivý čtenář se jim nevyhne jen proto, že jsou obtížná. Ostatně nejde o plnění těch slov, jakoby to byly příkazy, jak království nebeské na zemi uskutečňovat. To by se jistě podařit nemohlo. A už vůbec nelze dělat z nich občanský zákoník a vyžadovat plnění od lidí, kterým nic neříká.

Ta slova nám ukazují, jak můžeme už v tomto čase a v našem omezeném prostoru okoušet Boží království. Něco se o něm dozvědět, nechat ho na sebe zapůsobit, nechat se jím oslovit. A také se vystavit jeho moci, která proměňuje. Království tím nenastolíme a neupevníme, ale v novém společenství s bližním se s námi Království setká.

V našem textu, v celém čtení, Ježíš ukazuje na úplnou důvěru v Boží péči. Na odvážné spolehnout se na tu péči bez nějakých záloh pro všechny případy. Výzvy k bezstarostnosti, dokonce odmítání práce zní jistě provokativně. Zejména když přihlédneme k současným, jistě pochopitelným starostem o zajištění církve, kdy se chystáme starat se o budoucnost v tomto světě, se vším, co s tím souvisí. Nesloužíme snad nesprávnému pánu? Nemáme poklad na špatném místě?

Tady by snadno mohlo dojít k nedorozumění. Nečteme tu nic o tom, co by tím pokladem vlastně mělo být. Jen o tom, kde ten poklad, ať je jím cokoli, má být a kde nemá. Protože je to jediný poklad, je to jistě něco velmi cenného, naše všechno. To, k čemu přikládáme své srdce, jak je ve verši 21.

Na zemi o to přijdeme, protože vše zemské pomíjí a je vystaveno ohrožení. Pokud k tomu ohroženému a nejistému přiložíme srdce, pak i je vystavíme stejnému ohrožení a pomíjivosti. Říká se tomu také upínat se k pochybným nebo marným cílům. Naopak upnout se srdcem k tomu, co je uloženo bezpečně a trvale, na bezpečném místě, to znamená směřovat k věčnosti, k trvalým hodnotám. A ty jsou hodnoceny nepoměrně výš než ty pomíjivé.

Majetek a jiné zajištění poskytuje okamžité výhody, ale někdy na úkor jiných a vždy jen dočasně. Bůh nabízí účast na svém království, a to je natrvalo. Z pozemského hlediska to ale bývá často nevýhodné, bývá třeba se něčeho vzdát.

Co je výhodné a co je správné? Dám vždy přednost výhodnému nebo správnému? Kde mám srdce?

Podle toho, jak si odpovídáme na takové otázky poznáváme a vyznáváme, jaký je smysl našeho života. Co je tím posledním, čeho se už žádnou volbou nezřekneme. S tím stojíme a padáme. To dává smysl a morální právo žít.

Říká se, že nežijeme proto, abychom jedli, ale že jíme, abychom žili. Jíst je samozřejmě třeba, ale kdyby to měl být smysl života, tak to by bylo hodně málo. Podobně je to s životem na zemi – jistě, že dokud jsme zde, musíme počítat s pomíjivostí a ohrožeností života. Ale k tomu nemusíme, ani nemáme upínat srdce a podřítit tomu vše ostatní.

Naopak když se srdce upíná k Bohu a jeho království (to je tady označeno tím slovem nebe), pak jsme oprávněni užívat všechno pomíjivé k uhájení života na této zemi, děkovat za to a radovat se z toho. Ale jen dokud je to možné, protože pomíjivé netrvá věčně. Srdce ukotvené k věčnosti, upřené k pokladu v nebi, neztrácí smysl ani se ztrátou země. Ale ukotvit srdce v zemi znamená pominout spolu s ní.

Kdo má srdce zacílené k nebeskému království, neznamená to, že by musel nutně vše pozemské opustit jako zlé. Ono to zlé začíná být až teprve když se dostává na místo, jaké mu nenáleží. Je tedy dobře možné mířit celým srdcem k Bohu a přitom svobodně užívat vše dobré dokud je to možné.

Když tedy je cílem křesťana, sboru a církve Boží království, pak má oprávnění užívat na zemi zemské prostředky k životu a práci. Pokud by začalo jít o zdejší dočasnou existenci samu o sobě, pak by společenství sebelépe zajištěné ztrácelo důvod k životu a muselo by zaniknout. Hledejme tedy nejprve Boží království a věrme, že vše potřebné nám bude přidáno. Třeba právě dnešním staráním a dočasnou prací. Když máme na mysli to, co je nepomíjivé a tam je srdce, pak nám neublíží dočasná starost. Naopak je užitečná. Jako hlavní by byla nebezpečná. Důležité je jen to, kde máme srdce. Srdce u Pána je v bezpečí.

Pane, dej nám rozeznat co je správné a odvahu se na to spolehnout.

Amen